

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Den sidste Parade

Citation: Drachmann, Holger: "Den sidste Parade", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid54962/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

For saadanne Eksperimenter!
 Og Søen rev den,
 Og Vinden drev den,
 Det blev til en Skrue af egen Art,
 Regnskabet blev gjort op i en Fart
 Med Renter og Rentesrenter.
 Skyen faldt ned over Bondens Land,
 Der stækkels Geni blev det bare Vand.

Den sidste Parade.

De sad — hvad Søfolk har Lov til at gøre,
 Naar Farten er endt og Faren er omme —
 Og snakkede lunt inden Døre.
 De havde Krusene tomme.
 De var nok røget lidt uklar sammen,
 Var bleven lidt ivrig og hed i Kammen;
 De havde — helt sjældent blandt de Kammerater —
 Haft en Disput om Soldater.

„Og nu vil jeg sige det sidste Ord,
 For jeg, skal I vide, var med om Bord,
 Da hele Transporten forliste
 Og Dampere blev deres Kiste.
 Jeg husker det, ganske som det var i Dag,
 De sank under Storbritanniens Flag
 Med Ransel paa Ryggen og Tasker bag
 Og Bøsser og Apparater.
 Der var nok en Fjende, men intet Krudt,
 De faldt imod Fjenden, men ingen blev skudt,
 Havet gav dem en Gravsalt;
 De døde en Død som Soldater!

I Døgningen var det, og Søen var hui,
 Og Dampere slog sine tunge Hjul
 I Havet, som sort sig rejste;
 I Dagvagten var det, og Søen var svær,
 Og Luften saa' ud til et Herrens Vejr,
 Og vi havde strøget Stønger og Speer,
 Og vor Bredfok paa Bakken vi hejste;
 Den skulde jo gøre for Slingsingen Gavn,
 Thi forude laa, fra Maskine til Stavn,
 Soldaterne oppe og nede.
 De var nok af Søturen kede.

Med Ransel og Taske, Stads og Gevær,
 To hundred Mand, en formelig Hær,
 I Bunker som sammensyede,
 De laa dér med deres dresserte Krop
 Og letted en Gang imellem sig op,
 Naar Damperen gjorde for svære Hop,
 Og saa' paa hinanden og spyede.

Den kulsorte Damper hugged sig frem
 Og slog sine Skovler med Fynd og Klem
 I Søen ved hver sin Side;
 Dens Hjuikasser lyste saa hvide.
 Jeg saa' imod Østen, og tænkte straks:
 Her har vi en Dag af den slumme Slags,
 Hvor Solen i Dynerne ligger;
 Den vil ikke op, mod Himlen den ser,
 Imedens drysser dens Sengefjer
 Langs Havet i skinnende Prikker;
 Kaptajnen han mæler ikke et Muk,
 Men tørrer bestandig Glassenes Dug,
 Og Skyerne flagre til Vejrs som Fnug;
 Fra Broen han kigger og kigger.

Og Damperen hugged sig frem med Besvær,
 Og Skovlerne slog, snart oppe, snart nede,
 Og Himlen blev mørk, og vi fik et Vejr,
 Hvorefter man længe skal lede.
 Og Søen slog Lønning og Luger ind,
 Og vaade vi blev til det bare Skind,
 Maskinrummet fyldtes og Kedlen blev kold,
 Og Skibet trak Vand som et Sold.

„Til Pumperne, Manne“. Det hjalp ikke meget;
 Stærkt blev der pumpet og stærkere skreget:
 Det vokser i Rummet, Fod for Fod! —
 Da tabte saa mangan en Gut sit Mod.

Der laa vi og flød som et hjælpeløst Vrag.
 Da var det forbi med Kommando paa Dækket,
 Thi det er jo saadan en gammel Søg,
 Naar Faren er løs, saa er Vildskaben vækket.
 Soldater og Søfolk i blandet Flok
 Styrted til Baadene, hver paa sin Side,